

To og Halvfjerdsindstyvende Møde.

Fredagen den 30te April Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Siden forrige Møde er paa de Herrers Pladser ombdelt „Forflag til Lov om Undersøgelse af Ulykkestilfælde paa Søen“, saaledes som det er vedtaget ved anden Behandling her i Thinget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forflag til Lov om Spare- og Laanekasser.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 1079 ff., Udvalgets Betænkning i Till. B.) Udenfor det af Udvalget stillede, i Betænkningen opførte Vædringsforflag var intet saadant fremkommet.

Formanden: Den ærede Indenrigsminister er vel forhindret fra personlig at være tilstede, men den ærede Justitsminister vil være saa god at overtage hans Parti, saaledes at Sagen vil kunne foretages. — Jeg sætter Lovforslagets Indhold og det stillede Vædringsforflag under Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Udsig): Som det af Udvalgets Betænkning vil ses, er det kun eet Vædringsforflag, som Udvalget har anset det for nødvendigt at maatte foreslaa Thinget. Efter at det i § 6 er sagt om det der omhandlede Decisionens nævns Kjendelse, at den er endelig, hedder det: „Bliver der efter Decisionens Udfald Spørgsmaal om Ansvar for Bestyrelsen til Straf eller Erstatning, gjøres saadant Ansvar gjældende ved Domstolene“. Det har nu forekommet os, at disse Ord naturlig maatte forstås saaledes, at det, som Domstolene vilde have at gjøre, naar der blev forelagt dem en Kjendelse af det omhandlede Decisionens navn, som gik ud paa et Pengeansvar for Bestyrelsen — paa Straf kan naturligvis en saadan Kjendelse ikke gaa ud — var at prøve, om Nævnets Kjendelse er i formel Orden, men at de derimod ikke skulde have at undersøge, om denne Kjendelse i Realiteten kunde anses for rigtig eller ikke, thi ellers forekommer

det os, at det ikke vilde faae sin fulde Betydning, naar det forud er blevet sagt, at Nævnets Kjendelse er endelig. Der var ialtsald, har det forekommet os, ikke nogen Grund til at sige dette, hvis noget Saadant ikke havde været Meningen. Det forekommer os, at man naturlig maatte forståa Bestemmelseerne paa den Maade, at Kjendelsen af dette Decisionens navn skulde betragtes ligesom en Art Boldgiftskjendelse, hvad den jo ogsaa har en vis Lighed med, forsaavidt som Nævnet bliver tilbørlig ubævnt ved Valg fra de Paagjældendes Side. Men ved en Boldgiftskjendelse have jo Domstolene, naar Sagen bliver dem forelagt for at erhverve Eksekution paa Grundlag af det, der er blevet bestemt ved Boldgiften, kun at undersøge, om Boldgiftskjendelsen er i formel Orden, men de have ikke at prøve selve Boldgiftskjendelsens Indhold. Smidlertid kunne vi dog efter Forhandlingerne, som have fundet Sted i det andet Thing, ikke antage, at dette har været Meningen, og det bør efter vor Formening heller ikke være saaledes, thi de private Mænd, som sidde i Sparekassebestyrelserne, bør formentlig ikke berøves den sædvanlige Udgang til at faae det Spørgsmaal, om der kan paahvile dem noget Ansvar eller ei, prøvet af de almindelige Domstole. Det er altsaa dette, som vi have forment burde udtrykkes tydeligere, end det er sket i Loven, og det er derpaa, vort Vædringsforflag gaar ud. Vi have ved Udfattelsen af Vædringsforlaget taget Hensyn til analoge Bestemmelser, som findes i tidligere Love. Jeg skal som saadanne Love nævne Loven om Kjøbenhavn's kommunale Anliggender af 4de Marts 1857 § 18 og Kjøbstadskommunalloven af 26de Mai 1868 § 33. I begge disse Love hedder det, at, forsaavidt Decisionen gaar ud paa Pengeansvar for Nogen, da kan Vedkommende, hvem saadant Ansvar skulde paahvile, forlange Sagen forelagt Domstolene. I det vi saaledes have foreslaaet denne Vædring, have vi ment, at det tillige vilde være rigtigt at udfylde den Mangel, som ogsaa synes os at være tilstede i Loven, saaledes som den nu er affattet, den nemlig, at der ikke er sagt, hvem der skal kunne optræde som Sagsøger for Domstolene, naar der bliver Tale om Spørgsmaal. En saadan Bestemmelse have vi tilføjet. Vi have ment, at det vilde være naturligt at overlade Sparekasseinspektørerne dette Spørg.

Griffen: Ved Sagens 1ste Behandling udtalte jeg, at jeg ansaa det for at være en Mangel ved Lovforslaget, at der ikke deri indeholdtes Bestemmelser om, hvem der skulde ubævne Revisorer, det vil sige for de Sparekassers Vedkommende, der ikke have Garanter, Aktionærer eller noget lignende. Jeg er endnu af samme Mening; men da det ærede Udvalg ikke har troet paa dette Punkt at ville gaa imod det andet Thing, har jeg